

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Στραβοκώσταινα

Εικονογράφηση: ΝΙΚΟΛΑΣ ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διασκευή: ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΤΡΑΒΟΚΩΣΤΑΙΝΑ

Εικονογράφηση: Νικόλας Ανδρικόπουλος
Διασκευή: Κώστας Πούλος

Διόρθωση: Αντωνία Κίεσσοπούλου

© 2000, Αφοι Κ. Παπαδόπουλοι Ε.Ε.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής, τηλ.: 2816134

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

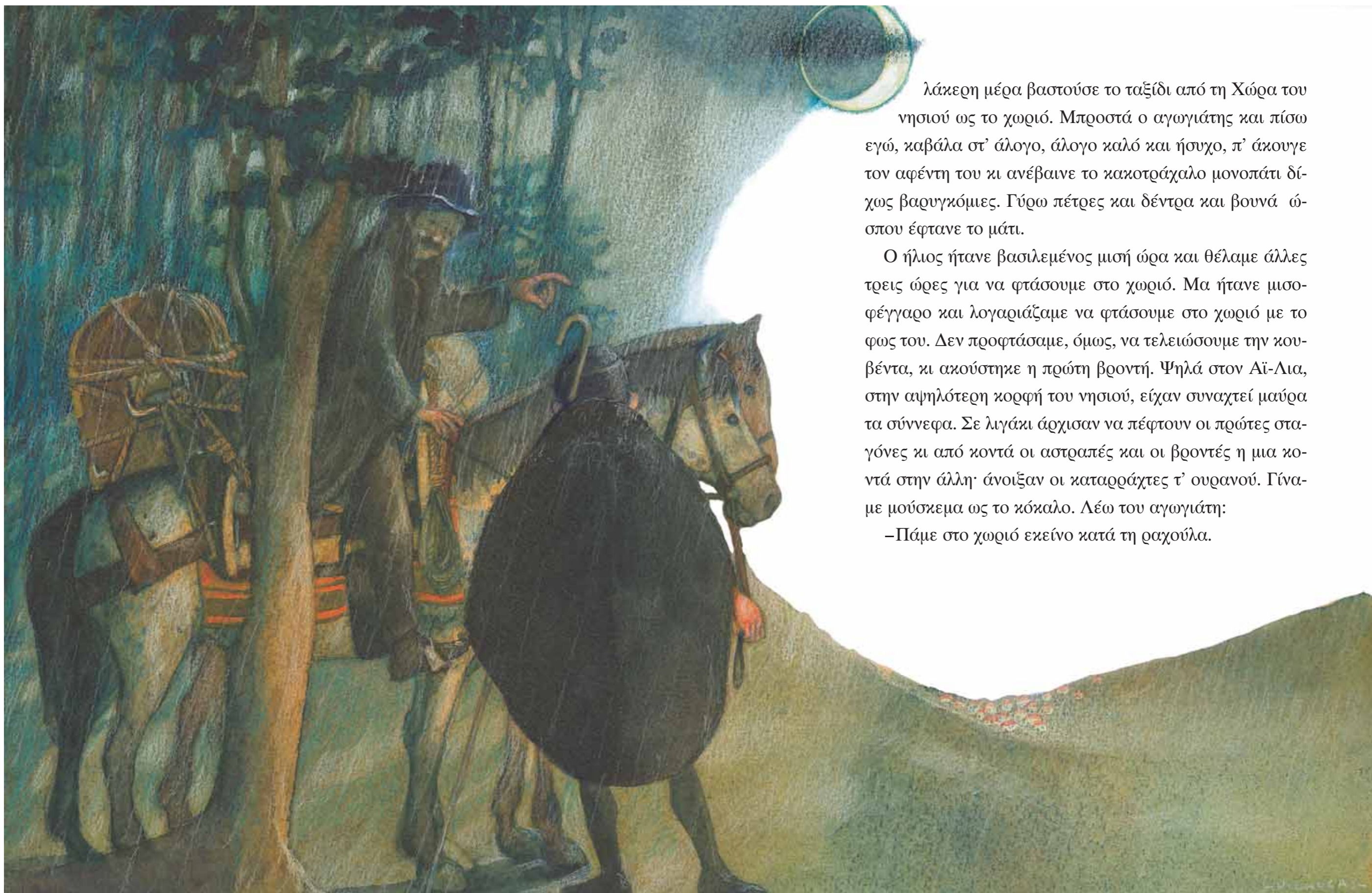
Σόλωνος και Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 960-261-959-7

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

λάκερη μέρα βαστούσε το ταξίδι από τη Χώρα του νησιού ως το χωριό. Μπροστά ο αγωγιάτης και πίσω εγώ, καβάλα στ' άλογο, άλογο καλό και ήσυχο, π' άκουγε τον αφέντη του κι ανέβαινε το κακοτράχαλο μονοπάτι δίχως βαρυγκόμιες. Γύρω πέτρες και δέντρα και βουνά ώσπου έφτανε το μάτι.

Ο ήλιος ήτανε βασιλεμένος μισή ώρα και θέλαμε άλλες τρεις ώρες για να φτάσουμε στο χωριό. Μα ήτανε μισοφέγγαρο και λογαριάζαμε να φτάσουμε στο χωριό με το φως του. Δεν προφτάσαμε, όμως, να τελειώσουμε την κουβέντα, κι ακούστηκε η πρώτη βροντή. Ψηλά στον Αϊ-Λια, στην αφηλότερη κορφή του νησιού, είχαν συναχτεί μαύρα τα σύννεφα. Σε λιγάκι άρχισαν να πέφτουν οι πρώτες σταγόνες κι από κοντά οι αστραπές και οι βροντές η μια κοντά στην άλλη· άνοιξαν οι καταρράχτες τ' ουρανού. Γίναμε μούσκεμα ως το κόκαλο. Λέω του αγωγιάτη:

–Πάμε στο χωριό εκείνο κατά τη ραχούλα.

Σε μισή ώρα τα πέταλα του αλόγου σπιθοβλούσαν απάνω στις πέτρες του σοκακιού που χώριζε το χωριό σε δυο μαχαλάδες. Ένας καφενές, δυο τρία αργαστηράκια με πέντ' έξι λοκαμένους χωριανούς καθισμένους απ' έξω και κατάλαβα πως βρισκούμαστε στην αγορά. Ρωτούμε στον καφενέ πού μπορούμε να περάσουμε τη νύχτα.

–Καλώς ορίστε, αποκρίνεται ένας τους.

Εγώ, θαρρώντας πως ήθελε να μας φιλέψει αυτός, πηδώ από τ' άλογο, τονε χαιρετώ και τονε ρωτώ πού είναι το σπίτι του. Γρήγορα όμως κατάλαβα πως το καλώς ορίστε ήταν απλό χαιρέτισμα, καθώς το συνηθίζουν στα χωριά να καλωσορίζουν κάθε ξένο κι ας μην τον έχουνε ιδεί ποτές τους. Αληθινή ευγένεια και χάρη, που μοσχοβολάει στα βουνά εκείνα πάνω. Ξαναρωτώ λοιπόν πού μπορούμε να ξενουχτέψουμε.

–Και πού αλλού παρά στις Στραβοκώσταινας; μου κάνει ο φίλος.

Έρχεται, λοιπόν, ένα παιδί με το φανάρι και μαζί και ο δάσκαλος του χωριού και πάμε στις Στραβοκώσταινας.

